

Een witte lotus, dezelfde ochtend geplukt op een meer in de buurt... Of een veelkleurige bloemenslinger, bedoeld om een of andere godheid te eren... Hoe kun je weerstaan aan zulke schitterende koopwaar, die je wordt aangeboden met een timide glimlach of een kwajongensachtige grijns?

Maar hoe zoet de geur van die bloemen ook is, vaak laten ze een bittere nasmaak. Want voor de jongens en meisjes die ze verkopen, is dat gewoon hun job. Die hoeven zich niet het hoofd te breken over wat ze met hun vrije tijd zullen doen. Die kunnen niet eens balen "dat het morgen weer school is", integendeel. Want veeleer dan "een dagelijks kwaad" is de school voor hen een onbereikbare droom waarvan alle andere dromen afhangen.

En toch kostte het de missieposten onnoemelijk veel geduld en overtuigingskracht om de ouders zover te krijgen dat ze hun "kostwinners", al was het maar een halve dag, naar school lieten komen. Maar als je dan twintig jaar later terugkeert naar de plaatsen waar toen de eerste stappen tot alfabetisering zijn gezet, blijken de inspanningen ruimschoots beloond.

In Cambay leidde brother Paul, een van de pioniers, me rond in de straatjes van de "colony". De huisjes zien er hier pittig uit, de muren zijn fris geschilderd, de meubels sober maar degelijk, en vooral: er liggen geen stapels vuilnis voor de deur. Hier woont de eerste generatie die is gevormd in Karuna Sadam!

Aan de traditionele familiefoto ontsnap ik niet. De onderwijzeres, de verpleegster, de boekhoudster: allemaal poseren ze zo trots en gelukkig dat het me warm wordt om het hart. Zo nu en dan een confrontatie met de resultaten van ons werk laadt letterlijk de batterijen weer op. En dat is nodig, want er blijft nog zoveel te doen...

Familiealbum (vervolg)

* Zowat een jaar geleden heb ik u verteld over de dood van Chabu, de jonge vrouw die door haar man levend werd verbrand. Ik ben nu teruggekeerd naar dat plekje op de oever van de rivier, naar de hut die daar nog altijd staat. Het leven gaat verder. Samira, Chabu's dochttertje, is flink opgeschoten. Ze wordt verwend door haar "tante" Suman. Wat snoep of een simpel rood jurkje volstaan om het mensenschuwe meisje te benaderen. Stilaan kijk ik uit naar de dag dat zij wordt geboeid door boeken, zoals met haar mama gebeurde. En naar de dag dat zij het dorpsschooltje binnenloopt, haar eerste stappen op weg naar een betere toekomst.

* In Bombay kwam Vasant me weer even gedag zeggen. Hij had pas zijn rijbewijs behaald, wat in India niet zo vanzelfsprekend is, en hij had zelfs al een baan gevonden als chauffeur. Welke weg hebben we afgelegd sinds die avond in Sangamner, toen we vriendschap sloten: hij een straatjong van acht, helemaal alleen op de wereld, en ik een jonge vrouw op zoek naar de zin van dit bestaan. Onze schepen hebben het ruime sop gekozen. Hopelijk raken ze niet uit koers...

...even praktisch

1. Door de liberalisering van de internationale handel is het leven in India op korte tijd veel duurder geworden. De bijdrage voor het peterschap, die wij altijd zo precies mogelijk hebben berekend, voldoet daardoor niet meer aan de werkelijke behoeften. Mogen wij u daarom vragen, in de mate van het mogelijke, uw bijdrage met 50 frank te verhogen en ze te vermeerderen tot **400 frank per maand**?

2. Het bezoek van father Kolady, dat al eerder was aangekondigd maar dan weer werd uitgesteld, is nu voorzien voor oktober a.s. Een levensgroot gipsverband rond zijn been maakt father Kolady het lopen momenteel onmogelijk. (Voetbal is een leuk spel, maar het heeft zo zijn keerzijden...)

Zuster Crescensia, dertig jaar lang de onvermoeibare motor van Mariampuram, bezielt nu de meisjesvleugel van de missiepost van Cambay. Begin juli is zij op doorreis in België. Zodra wij een precieze datum kennen, laten wij u weten waar en wanneer u zuster Crescensia kunt ontmoeten.

3. Dankzij een reeks giften buiten het peterschap konden wij ook dit jaar het "fonds voor noodgevallen" in Anklaio in stand houden, en voor de missieposten in Maharashtra zelfs een gelijkaardig fonds opstarten in Poona. Vooral de verantwoordelijken van de dispensaria doen op deze fondsen een beroep voor een snelle en concrete tussenkomst bij medische interventies. Want in een land waar geen sociale zekerheid bestaat, kan zelfs een licht gezondheidsprobleem catastrofale gevolgen hebben voor een hele familie.

4. Mag ik tenslotte nog eens een oproep doen opdat u me zou helpen nieuwe peters en meters te vinden, of me plaatsen signaleert (parochies, verenigingen...) waar ik over Peterschap India kan komen praten? Met nieuwe peterschappen willen we de "Beels" bereiken, zwervende herdersstammen waartoe ook de kinderen op deze foto's behoren. Maar dat kan niet zonder uw hulp.

**Van harte
Monique**